

hmeljar

»HMEZAD«

GLASILO HMELJARSKE
ZADRUGE z o.j. v ŽALCU

ŽALEC, DECEMBER 1947
Leto II. Štev. 14

Uspesov in napredka polno

ново leto 1948

želijo vsem zadružnikom upravni,
nadzorni odbor in uredništvo
„Hmeljarja“

Za tesnejšo zadružno povezavo

Organizacijsko in ekonomsko trdno kmetijsko združništvo je najprimernejše in najučinkovitejše sredstvo za plansko preureditev našega kmetijstva sploh in za obvladanje mnogih današnjih težav v našem gospodarstvu še posebej.

Ed. Kardelj: Kmetijsko združništvo v planskem gospodarstvu.

Ko smo po osvoboditvi na ruševinah nekdanjega cvetočega hmeljarstva ustanovili našo Hmeljarsko zadrugo, smo si bili v svesti, da je to nele začetek nove zadružne povezave našega kmetijstva, temveč tisti granitni osnovni kamen, na katerega bomo varno postavili naše novo kmetijsko združništvo. Hmeljarstvo je namreč osnova našega ožjega — recimo savinjskega — kmetskega gospodarstva. Vsi podvigi in prijemi v njem se planirajo vedno pod obzirom na koristi in potrebe hmeljarstva. Že sam plodored odkaze hmelju po prejšnjih kulturah dobro zagnjeno njivo v najboljši legi.

Zaradi gnojenja hmelja, kjer je hlevski gnoj tisto osnovno gnojenje, ki nenehno poživlja živo plast njive, da se kemične izpremembe v njej hitro in nemoteno vršijo, zaradi te okolnosti planira naš kmet svojo živinorejo. Poleg govedj in svinj goji naš hmeljar še enega ali par konj. To ni noben odpor proti motorni obdelavi, za katero še vedno nele pri nas temveč tudi v ostalih hmelj pridelujočih deželah — razen nekaterih ameriških velefarm v dolini Yokime — ni primernege obdelovalnega stroja. V glavnem gre tu za konjski gnoj, ki da ostalemu hladnemu gnoju vročino, potrebno za vsako uspešno vrtno kulturo, kamor spada tudi hmelj, saj se je do nedavnega povsod uporabljaj in se še danes uporablja v širnem svetu za hmeljnik naziv hmeljski vrt. Mimo tega pa je danes intenzivna obdelava hmeljišč še vedno možna le s konjsko vprego, kajti govedo napravi z rogmi znatno škodo v hmeljnikih. Kakor je hmeljarstvo osnova našega kmetijstva, tako je živinoreja najvažnejši pripomo-

ček k umnemu in intenzivnemu hmeljarstvu. Živinoreja pa zavisi od dobrih stalnih, menjajočih se začasnih travnikov in zlasti deteljišč, čemur odmerja naš hmeljar zavestno odločilno vlogo v svojem plodoredu. Žitarice, stročnice in druge okopavine pa služijo vse enemu smotru — preskrbeti kmetije s temeljnim živežem za domačo in najeto delovno silo, zlasti pa za obiralce.

Po dveh in pol letih smotrnege zadružnega dela Hmeljarska zadruga nele prevzema, kultivira prevzeto blago za svetovni trg, in ga tam vnovčuje, temveč planira vso hmeljsko proizvodnjo, daje po svojem strokovnem glasilu »Hmeljarju« navodila za pravilno obdelovanje, bdi nad številnimi hmeljskimi boleznimi in škodljivci in daje pobudo za pravočasno preprečitev odnosno učinkovito zatiranje le-teh. Zato oskrbuje svoje zadružnike s primernimi količinami umetnih gnojil ter zaščitnih in uničevalnih sredstev, ki jih sama preizkuša na svojih zadružnih nasadih. Iz najrazličnejših leg spravlja najboljše rastline v svoje selekcijske nasade, od koder bo širila najodličnejše rastline med hmeljarje. Tudi trdo genetsko delo vrši kljub težavnim in ozkim okolnostim. Prav tako vrši že sama po lastnem strokovnjaku v okviru Hmeljne komisije za Slovenijo kemične analize blaga, ki obetajo postati v bližnji bodočnosti važen pripomoček k boljšemu vnovčevanju našega hmelja na tujih tržiščih. Ko bo zadružni hmeljski institut pod streho, se bo znanstveno genetsko in analitično delo s pritegnitvijo potrebnega, delno že obstoječega, delno že vezbajočega se kadra uspešno razvijalo.

Hočemo reči, da smo postavili našo osnovno kulturo na trdne noge, izgradišči ji vse pogoje za čimboljše uspevanje. Ko smo delali načrte za Hmeljski institut, smo zapisali, da bodo tudi druge kmetijske rastline našle v njej prostora. Že takrat smo imeli pred očmi naš širši načrt: pod okrilje naše zadruga povezati tudi vse ostale kmetijske panoge našega hmeljskega okoliša, se pravi, njih planiranje, kulturo in odkup v soglasju in s pomočjo naše za napredek združništva skrbeče ljudske oblasti in naših znanstvenih ustanov, predvsem Kmetijskega znanstvenega zavoda v Ljubljani.

Smo pred preosnovo našega kmetijskega združništva. Plansko vodstvo kmetijstva naj bi po načrtu prevzele nabavno-prodajne zadruge, ki danes povezujejo v prostovoljni združitvi že veliko večino našega delovnega kmečkega ljudstva. Zadrudniki naj stremijo za tem, da bodo vse kmetijsko-pospeševalne zadruge (lesne, vinarske, živinorejske itd.), ki doprinašajo k izvajanju plana in s tem koristijo zadrudnikom samim, vključili v OPZ (Okrajne poslovne zveze), sedanjih naproz, s čimer bodo lahko te zadruge dobivale pri svojem delu veliko pomoč na eni strani od OPZ, na drugi strani pa od OLO in odborov OF. S pomočjo zadrudnih organov in organov naše oblasti bo delo vseh zadrud koristno i za same zadrudnike i za skupnost. Bodoča republiška zveza kmetijskih zadrud bo imela svoje direkcije: lesno, vinarsko itd., prav tako kakor vsaka OPZ in nekatere kmetijske zadruge svoje odseke, kjer bo pač potreba. Z ustanovitvijo teh direkcij bodo dobile tudi vse kmetijsko-pospeševalne zadruge, ki bodo vključene v OPZ, svoj vodilni organ, katerega naloga bo planiranje, kontrola in evidenca izvajanja plana in dajanje vse pomoči vsem zadrugam preko OPZ.

Z ureditvijo takih enotnih kmetijskih zadrud bo naš plan celotne kmetijske proizvodnje, odkupa itd. dobil pravo stvarno osnovo, saj bodo zainteresirani vsi zadrudniki, predvsem pa mali in srednji kmetje, ki do danes še niso bili vsi vključeni v to ali ono vrsto zadrud, da izboljšajo svoj hektarski donos zemlje, da izboljšajo kakovost in mlečnost živine, da izboljšajo svojo kmetijsko sploh.

Z zajetjem malih in srednjih kmetov v to enotno zadrugo se bo dvignila tudi demokracija naših zadrud, kajti spričo tega članstva ne bo več mogoče, da bi se vrinili v upravne odbore razni špekulantje, ker jim bodo

Hmeljarstvo v Sovjetski zvezi

Iz predgovora knjige »Kultura hmelju«. Kijev 1947

Do velike oktobrske socialistične revolucije so hmelj gojili le v petih gubernijah bivšega ruskega imperija — v volinski, moskovski, kostromski, kazanski in vijatski. Danes ga pridelujejo v 30 republikah, pokrajinah in oblastih.

Veliko pozornost posvečajo zvišanju pridelka. Kolhozne uprave prejemajo velike kredite za obnovo in novo zasajanje hmeljnikov. Pri kontrahiranju hmeljskega pridelka daje država predujme v denarju. Počeniši z letom 1939 je država stimulirala iz leta v leto pridelovanje hmelja z dodatki žita in industrijskega blaga. Kolhozom, ki prekoračijo plan hmeljskega pridelka, dajejo visoke premijske dodatke.

Hmeljska kultura daje kolhozom znatne dohodke. Tako je znašal dohodek od hmelja v artelu (oblika kmetijske obdelovalne zadruge) »Delu čast« v žitomirskem okrožju 60% od vseh drugih denarnih prejemkov (300.000 rubljev pri 460.000 rubljih skupnega prejemka), v kolhozu nazvanem »XVIII partijski kongres« pa 50%. Splošno je spoznanje, da čim večji je hektarski donos, tem večji je dohodek.

Na Ukrajini je bilo v letu 1908 okoli 2.700 ha hmeljnikov, njih večina pa v volinjski guberniji.

V letu 1940 je bilo na Ukrajini 6.000 ha hmeljnikov; od teh pa v žitomirski oblasti 3.500 ha, to je blizu 60% vse površine pod hmeljem v URSS. Gojijo ga pa tudi v rovenski, kijevski, lvovski, volinski ka-

to delovni kmetje onemogočili. Obenem pa bo taka zadruga navezala kmeta nase gospodarsko, poleg tega ga bo lahko vzgajala tudi kulturno-politično.

Važen napredek bodo v tem in drugih ozirih pomenili zadrudni domovi, ki jih bomo gradili v prihodnjem letu. Na predlog tovariša maršala Tita so za izgradnjo zadrudnih domov bili odobreni potrebni investicijski krediti in znatne količine potrebnega materiala. Naš namen mora biti, da se mobilizirajo vse sile, kako bi se naše zadrudništvo usposobilo, da bo kos planskim nalogam, da bo kos povzdigniti naše kmetijsko gospodarstvo in s tem vse naše življenje na vasi. Pri tej veliki izgradnji bodo najtesneje sodelovale množične organizacije OF. S posebno vnemo bo sodelovala pri izgradnji zadrudnih domov naša mladina, ki nas bo podžigala s svojim poletom pri delu, s svojimi izkušnjami pri delu, s svojimi herojskimi podvigi na »mladinski progi« in pri gradnji ostalih objektov.

To, da je pobuda in vsestranska pomoč za izgradnjo zadrudnih domov prišla z najvišjega mesta, nas obvezuje, da tudi sami s pravo zadrudno iznajdljivostjo na svojem terenu poiščemo vsa materialna sredstva in potrebno živo silo, da tako pospešimo izgradnjo zadrudnih domov, obenem pa razvijamo nov zadrudni duh in poglobimo vero v moč skupnosti.

Hmeljarska zadruga kot plansko podjetje sicer ne bo kot takšna vključena v nove kmetijsko-pospeševalne zadruge, bo pa v vsem nele podpirala snovanje teh temeljnih zadrudnih edinic, temveč jim bo po navodilih zadrudnih organov in naše ljudske oblasti v vsem v pomoč s svojimi obilnimi izkušnjami selekcije, zlasti glede obdelovanja in kulturne priprave kmetijskih pridelkov za izvoz, v kolikor se bo pokazala potreba.

menec-podolski, vinicijski, tarnopolski, sumski in drohobički oblasti.

Glavni rajoni hmeljske kulture so v črnigovski, poltavski, volodarsko-volinjski, radomiselski, korostičevsko-žitomirski oblasti ter dubensko-rovenski in kaganoviško-kijevski. V teh rajonih je blizu 50% vseh hmeljnikov.

Do velike domovinske vojne je gojilo hmelj 416 kolhozov in 9 radgospov. Do 80% vseh hmeljarskih gospodarstev je imelo od 5 do 10 ha nasadov. Hmeljarski radgospo so imeli od 25 do 65 ha pod hmeljem.

Nemško-fašistični okupatorji so prizadeli velikansko škodo hmeljarstvu Ukrajinske RSR. Nasadi in hmeljske napeljave so bile uničene, sušilnice podrte.

Po osvobojenju Ukrajine je bila v vzhodnih oblastih republike 910 ha, v zapadnih pa le nekoliko desetih hektarjev hmeljnikov.

Partija in službena mesta posvečajo veliko pozornost dvigu hmeljarstva, nudeč hmeljarskim gospodarstvom obilno pomoč.

V letu 1945 je na Ukrajini mladinsko-komsolska kolhoza imenovanega »XVIII partijski kongres« v žitomirskem rajonu, R. N. Radomski prekoračila vse predvojne rekorde donosnosti in pridelala na 3 ha po 26 mst. suhega hmelja s hektarja.

Stahanovske metode dela in prijeme za doseg višjih donosov si usvojujejo vse kolhozne uprave in jih uvajajo v svoje gospodarstvo.

Vse prizadevanje gre za tem, da bi posvetili hmeljarstvu v prvi povojni stalinski petletki vso pažnjo, zlasti pa kakovosti hmelja.

Opazanja in izkušnje hmeljarjev

Skoraj eno stoletje pripravlja hmeljska kultura Savinčanu veselje in zadovoljnost, mnogokrat pa tudi jezo in skrb. Prav toliko let omamlja duh lupulina hmeljarja v Savinjski dolini, da z vnemo in marljivostjo opravlja svoja dela v vedno večjih hmeljiščih. Na teh obširnih njivah pa ni hmelj kot industrijska rastlina velike gospodarske važnosti za ljudsko skupnost Savinjske doline, ampak tudi za celo državo.

Savinja in njeni pritoki so v davni dobi zemeljske zgodovine prinesli z bližnjih hribov in izpod gornjesavinjskih ledenikov mnogo peska in proda ter posuli z njim Celjsko kotlino. V tej prodnati zemlji je bila narava skopa in je stvorila le tanko plast sprstenine ali humusa. Samo na robu doline, na vznožju bližnjih hribov se je nabralo več glin in ilovice. Tudi podnebni vplivi so v središču Savinjske doline povsem drugačni kakor ob robu. Kako pogosto ravno hmeljarji od Žalca do Polzele, kjer je največ proda, hrepene v juniju, juliju in tudi v avgustu željno po dežju, ko se že »kadi« iz Babjega kota in po Mozirskih planinah, da bi vsaj ohladil v dolini izžgano zemljo, pa dežja ni in ga ni. Zapiha le hud veter, ki mu pravimo burja in polomi polovico hmeljev. Čudno, pozimi pade ravno v tem središčnem pasu do 30 cm več snega kot v okolici Celja, kjer imajo vse leto dokaj padavin in ne občutijo tako zelo suše. Zima je prav tam najhujša, ker jo prinaša močan vzhodnik iz odprte Panonske nižine.

Tu oskrbuje hmeljar v strnjelih hmeljiščih svojo veliko hvaljeno rastlino, ki mu donaša v trdnem boju za življenje denar za kruh, za obleko, za izboljšanje svojih stanovanj, za popravilo gospodarskih poslopij ter sušilnic in za nakup umetnih gnojil. Temu napredku zaradi pridnosti rok in največje kmečke marljivosti, ki je ni menda opaziti na svetu, pravijo ponekod bogastvo. Ali ni v tem bogastvu ves trud, znoj in delo Savinčanov-hmeljarjev? To delo mu torej zavidajo nekateri nevedneži. Gotovo ne vedo ti ljudje, s kako ljubeznijo in vestnostjo hmeljarji oskrbujejo svojo rastlino. Menda noben kmet v Sloveniji ne opazuje tako natančno in s tolikim zanimanjem poljedelskih rastlin na svoji njivi kakor ravno hmeljar svojo hmeljsko rastlino skozi vse leto. Z velikim zanimanjem hodi spomladi gledat v hmeljišče zjutraj, koliko je hmelj zrasel ponoči, opoldne ga zanima, kako se po hmeljevkah spenja in zvečer zopet kako so dolgi poganjki. Z leti pridobi mnogo dragocenih izkušenj v obdelovanju te rastline, o lastnostih zemlje ter o pravilnem spravljanju hmelja. O bogastvu teh izkušenj hmeljarji prav radi molčijo, kakor izumitelj o patentu. Ne izda rad, zakaj je njegov hmeljski pridelek mnogo večji kot sosedov. Vendar bi bilo zelo za žele, da bi napredni hmeljarji objavljali svoje bogate izkušnje v zadružnem glasilu »Hmeljar« ter bi s tem mnogo prispevali hmeljarski skupnosti. Ker se začenja že leto 1948 in smo tudi končali hmeljsko sezijo, je dobro, da se ozremo v naše letošnje hmeljsko leto.

Kako gnojimo hmelju

Lani v jeseni, ko smo hmeljarji oddali svoj hmelj letnika 1946 v zadružno hmeljarno in dobili prvo akontacijo, smo takoj naložili na vozove različna umetna gnojila. Predvsem smo prav radi kupovali kalij, nitrofoskal, apneni dušik in rudninski superfosfat. Še več umetnih gnojil smo zvozili domov iz skladišča našega »Hme-

lad-a« zlasti po drugem izplačilu koncu januarja 1947.

Mnogi hmeljarji smo pred začetkom zime na široko raztrosili hlevski gnoj ter ga tudi zaorali med vrste pri odoravanju. Kjer nismo raztrosili hlevskega gnoja, smo trosili nitrofoskal (200 kg na 1000 sadik) ali apneni dušik (100 kg na 1000 sadik hmelja) pa tudi prvi ali jesenski obrok kalija smo dodali. Tako smo hmeljišča že v jeseni dobro založili z vsemi hranili, misleč, da bomo prihodnje leto pridelali čim več prvovrstnega hmelja.

Za prvoletnik smo pred zimo pripravili le malo zemlje, ker je deževalo skoro vso jesen. Zaradi dolge zime je bilo treba pohiteti z oranjem in pripravljanjem zemlje za nov nasad šele pomladi. Zemlja ni bila tako prhka, ker se ni prezebla kakor na njivah, ki smo jih že v jeseni zorali. Na njivah, v jeseni zoranih, se zemlja pozimi zaradi mraza prežebe in lepo razpihne in spomladi pobrana, postane rahla in novo nasajene hmeljne sadike lahko kmalu odženejo. Zgodaj sajen hmelj se zelo vkorenini in dobro raste, ker izkoristi zimsko vlago v zemlji.

Kadar hočemo kako njivo spremeniti v hmeljišče, jo dobro pognojimo s hlevskim gnojem. Na vlažnih legah gnojimo manj, ker pride gnoj pregloboko v zemljo in zogleti. Izdatno bomo gnojili s hlevskim gnojem na suhih in prodnatih legah, da bomo zemljo založili s humusom. Na ta način dobi zemlja bolj temno barvo. Snovi v humusu nudijo obilo hrane raznim mikrobom, to je predvsem raznim bakterijam in glivam, ki jih kar mrigoli v zemlji. Zaradi delovanja mikrobov in pod vplivom zraka se začne gnoj razkrajati in postane sluzasta, navadno temno barvana zemlja, ki jo sestavljajo drobna zrnca glin in peska. Tako nastane rodovitna zemlja, ki jo imenujemo črnica. Zemeljska vlaga raztaplja v pesku rudninske snovi, ki so s humusom edina hrana za hmeljsko rastlino v zemlji.

Za nov hmeljski nasad je torej najboljši hlevski gnoj, katerega navozimo na njivo v velikih količinah, da z njim založimo zemljo. Če pa nimamo dovolj hlevskega gnoja, katerega je menda pri vsakem hmeljarju premalo, je priporočljivo, da potrosimo zorano njivo z nitrofoskalom po brazdah prav izdatno (500 do 600 kg na 1 oral) in ga nato zavlečemo. Ko smo tako pripravili zemljo, hmelj nasadimo v vrste po 160 cm narazen, v vrstah samih pa po 140 cm vsak sebi. V drugi polovici junija in v sredi julija damo dva majhna obroka čilskega solitra (po 10 kg na 1000 rastlin). Prvoletnik bo zato zelo hvaležen in ti bo bogato poplačal vse stroške. Nikakor ne sadimo med vrste krompirja, ker krompir zelo izčrpa zemljo, zlasti vzame zemlji veliko kalija. Hmelj bo prihodnje leto na tej zemlji zelo slab. Zato je priporočljivo, da sadimo kot vmesno kulturo kako drugo rastlino, kakor fižol, peso, koruzo itd., še bolje pa je, da pustimo zemljo v prvoletniku prazno, ker nam bo že prvoletnik dal prav lep donos in tudi glivičnih bolezni potem ne bo toliko v drugoletniku.

Prof. Fr. Č.

Za hmeljske poizkuse

Angleški minister za poljedelstvo je sklical na kmetijsko poizkusno postajo v Wyl sestanek o porazdelitvi za hmeljske poizkuse določenega letnega zneska 18 000 funtov šterlingov (3.600,00 din) med Hmeljsko zbornico in Pivovarniško družbo. Sklenili so, da bo država prispevala polovico letnih stroškov, ostalo pa se razdeli v enakih delih na predstavnici hmeljarjev in pivovarnarjev.

Dušik v sušnem letu

Češka poizkusna hmeljska postaja je napravila letos niz poizkusov, da doseže učinek stopnjujočih se obrokov dušičnatih umetnih gnojil. Namen teh poizkusov je bilo dognati, če se stopnjujoči se obroki dušičnatih gnojil izplačajo. Mimo tega pa je treba poizkusiti, kako vplivajo višji obroki dušičnatih umetnih gnojil na kakovost pridelka. Doslej so vsi povprek trdili, da dajejo z dušikom pregnjeni hmeljniki bolj grobo blago.

Čeprav niso ti poizkusi zaradi izredne suše mogli dati polnega odgovora, so vendar prav zanimivi.

Na treh poizkusnih posestvih so izvedli te poizkuse tako, da so pognojili poizkusne parcele po 1 kopo (60 rastlin) z dvakratno ponovitvijo poizkusa, kar da zanesljivejše rezultate.

Obroki gnojil na posamezno poizkusno parcelo so bili naslednji:

P (fosfor) — superfosfat	4 kg				
K (kalij) — žveplenokisli kalij	3 kg				
		N1	N2	N3	N4 N5
žveplenokisli amonijak	2.50	3.—	3.50	4.—	4.50 kg
N (dušik)					
apneni soliter	1.50	1.75	2.—	2.25	2.50 kg

Obroki žveplenokislega amonijaka so bili tako zvišani na 6 metrskih stotov na ha, torej na dvojno običajno mero.

Zmes gnojil superfosfata, žveplenokislega kalija in žveplenokislega amonijaka so dali rastlinam na pomlad, apneni soliter pa za čas cveta.

Povprečni donos poedinih rastlin je dal v gramih naslednji donos:

Parcela	Žatec	Deštnice	Doksany	Povprečje
Φ (kontrolna)	930	260	700	630
PK	1.100	280	720	700
N1PK	1.040	280	710	678
N2PK	1.030	380	740	716
N3PK	1.000	360	760	706
N4PK	1.100	380	750	743
N5PK	1.090	400	770	753

Hmeljnik Kmetijsko-hmeljarske šole v Žatcu leži v dolini. Absolutni donosi so bili zato letos napram ostalim znatno višji, zlasti pa, ker so to selekcijski nasadi. Tudi poizkusni nasadi v Doksanih leže ob reki. Hmeljnik v Deštnicah, v katerem je bil (nalašč) izveden poizkus, ima revno zemljo, ki je bila zlasti letos močno prizadeta po suši. Zato so donosi zelo slabi. V tem hmeljniku so bili kljub skrajni (absolutni) suši najlepši uspehi pri gnojenju z dušičnatimi gnojili. Če vzamemo kontrolno parcelo s 100 odst. znaša največji donos v Žatcu 118 odst., v Doksanih 110 odst., v Deštnicah pa celo 154 odst. Če vzamemo v obzir povprečni donos in primerimo donos poedinih rastlin pri najvišjih donosih dušičnatih gnojil vidimo, da je pridelek višji za 123 gramov od negnojena. Na 1 ha bi značilo to 1 in pol metr. stotov suhega hmelja, kar znese 14.250 KČs surovega dohodka.

Pridelovalni stroški se s tem zvišajo za 3.500 KČs (obiranje in sušenje) in 3.700 KČs, to je skupaj 7.250 KČs. Ostane potem še dobiček 7.000 KČs na ha. To znači, da je tudi v letošnjem katastrofalno suhem letu zvišana uporaba dušičnatih umetnih gnojil zelo donosna. O vplivu povečanega obroka dušika na kakovost pridelkov bomo še poročali.

Prispevki kmetijskega ministrstva Češkoslovaške za obnovo hmeljnikov

Prisilno krčenje hmeljnikov, ki ga je odredil okupator v času brez svobode, je prizadejalo ne le češkemu hmeljarstvu, temveč vsemu narodnemu gospodarstvu zelo občutno škodo. Samo na ozemlju tako imenovanega protektorata je bilo tedaj izkrčenih 1.950 ha, v obmejnem okolišju pa nadaljnih 1.350 ha. Tako je ostalo od prvotne hmeljske površine 11.547 v letu 1938 v letu osvoboditve 1945 le 8.240 ha.

Ta omejitve hmeljske površine kaže škodljive posledice predvsem v zunanji trgovini, ker s sedanjim pridelkom ni mogoče zadovoljiti odjemalce češkega hmelja v inozemstvu. Tako nastaja za naše narodno gospodarstvo zelo občutna izguba ne le zaradi znižanega izvoza, temveč tudi obstoji možnost izgubitve nekaterih tujih tržišč.

Mimo prisilnega izkrčenja hmeljišč v dobi okupacije je bilo češko hmeljarstvo močno prizadeto še s tem, ker ni bilo mogoče popravljati žičnih konstrukcij in jim je grozil popoln propad.

Zato je Kmetijsko ministrstvo skupaj z ostalimi kmetijskimi institucijami podvzelo izdatne ukrepe za rekonstrukcijo in obnovo hmeljnikov, izkrčenih v dobi okupacije, in je naklonilo hmeljarjem z ozirom na visoke investicije z obnovo znatne prispevke.

Te prispevke prejmejo na podlagi prošnje vsi tisti hmeljarji pod 20 ha orne zemlje, kateri

1. v letu 1947 na novo nasade hmelj ali pa oni, ki so ga leta 1946 na novo nasadili ali obnovili nasade in bodo postavili v letu 1947 žičnice,

2. v letu 1947 nad običajno mero popravijo žičnice na že obstoječih hmeljiščih in sicer

k 1.) do 150 KČs na kopo (60 rastlin) do največ 3.000 rastlin (torej do 7.500 KČs),

k 2.) do 40 odst. nakupnih stroškov materiala za žičnice, največ po 10.000 KČs na ha z omejitvijo na največ 1 ha.

(Češky hmeljar)

To bo znatno pripomoglo obnovi hmeljišč malih in srednjih kmetov, ki pri današnjih cenah ne morejo obnoviti nasadov, pridelujejo pa pretežno s svojimi družinami kvalitetno najboljše blago.

Teden SLOVENSKEGA FILMA

KINO ŽALEC

Med filmskim programom v tednu slovenskega filma v dneh 24. in 25. januarja 1948. boste videli zanimivo poglavje: **Obiranje hmelja** ter druge zanimivosti iz vsakdanjega življenja.

Obzornik št. 18 prinese:

1. Tovarna Iskra
2. Obiranje hmelja
3. Grad Borl
4. Naši festivali
5. Plemenska živina.

Novosti

1. Počitniški dom Radio-Ljubljana
2. Portorož
3. Tenis tekme v Ljubljani.